

з Кодексу канонів Східних Церков

Кан. 698 – У Божественній Літургії через службу священика, що діє в особі Христа над жертвоприношенням Церкви, силою Святого Духа продовжується те, що сам Господь Ісус учинив на останній Вечері, який дав учням своє Тіло, принесене у жертву за нас на хресті, і свою Кров, пролиту за нас, устанавлюючи справжню і містичну жертву, у котрій кривава жертва на хресті з вдячністю згадується, здійснюється і в ній бере участь Церква як через жертвоприношення, так і через причастя для засвідчення і звершення єдності Божого народу для побудови свого Тіла, яким є Церква.

Кан. 699 – § 1. Повноваження відправляти Літургію мають тільки Єпископи і священики.

§ 2. Диякони разом з Єпископами і священиками власним служінням, відповідно до приписів літургічних книг, беруть тіснішу участь у відправі Божественної Літургії.

§ 3. Інші вірні завдяки хрещенню і помазанню святим миром, збираючись на відправу Божественної Літургії, беруть діяльну участь у жертві Христовій у спосіб, визначений в літургічних книгах або партикулярним правом, і то повніше, якщо з цієї жертви приймають Тіло і Кров Господа.

Кан. 700 – § 1. Стосовно способу відправи Божественної Літургії, чи слід її сповняти поодинці чи у співслужінні, слід мати на увазі передусім пастирські потреби вірних.

§ 2. Якщо, однак, є змога, то Божественну Літургію повинні відправляти священики разом з Єпископом як головним служителем або іншим священиком, тому що так належно виявляється єдність священства і жертви; однак, непорушним залишається право кожного священика відправляти Божественну Літургію поодинці, але не в тому самому часі, коли в тій самій церкві відбувається співслужіння.

Кан. 704 – Божественна Літургія може похвально правитись у всі дні, за винятком тих, які виключаються згідно з приписами літургічних книг Церкви свого права, до якої священик приписаний.

Кан. 708 – Місцеві Ієрархи і парохі повинні дбати, щоб вірні якнайстаранніше були навчені про обов'язок приймати Пресвяту Євхаристію в небезпеці смерті і в часи, встановлені найхвалебнішою традицією або партикулярним правом власної Церкви свого права, особливо ж у Пасхальний час, коли Христос Господь переказав євхаристійні таїнства.

Кан. 709 – § 1. Пресвяту Євхаристію роздає священник або, якщо так велить партикулярне право власної Церкви свого права, – також диякон.

§ 2. Синод Єпископів патріяршої Церкви або Рада Ієрархів мають право встановити відповідні приписи, згідно з якими роздавати Пресвяту Євхаристію можуть також інші вірні.

Кан. 710 – Щодо участі дітей у Пресвятій Євхаристії, після хрещення і миропомазання, слід дотримуватися приписів літургічних книг власної Церкви свого права з застосуванням відповідних застережень.

Кан. 711– Той, хто почувається до тяжкого гріха, нехай не відправляє Божественної Літургії і не приймає Пресвяту Євхаристію, хіба що існує поважна підстава і немає нагоди прийняти тайну покаяння; у цьому випадку він зобов'язаний проявити акт досконалого жалю, який містить у собі намір приступити якнайскоріше до цієї тайни.

Кан. 712– Не слід допускати до приймання Пресвятої Євхаристії тих, хто привселюдно поводить себе недостойно.

Кан. 713 – § 1. Пресвяту Євхаристію слід розподіляти під час відправи Божественної Літургії, хіба що виправдана причина радить щось інше.

§ 2. Щодо підготовки до участі в Пресвятій Євхаристії через піст, молитви та інші дії, вірні повинні сумлінно дотримуватись приписів Церкви свого права, до якої приписані, не лише в межах території цієї ж Церкви, а й, по змозі, в цілому світі.

Кан. 714 – § 1. У церквах, де буває прилюдне богочитання і, принаймні кілька разів у місяць, відправляється Божественна Літургія, слід берегти Пресвяту Євхаристію особливо для хворих, сумлінно дотримуючись приписів літургічних книг власної Церкви свого права, а вірні повинні з найбільшою шанобою її адорувати.

§ 2. Зберігання Пресвятої Євхаристії підлягає наглядові і керівництву місцевого Ієрарха.

Кан. 346 – § 1. Кандидати до священнослужінь мають так вишколюватись, щоб плекали в Святому Дусі задушевне спілкування з Христом і в усьому шукали Бога так, аби, спонукувані любов'ю до Христа Пастиря, всі люди даром свого життя старались про здобуття Царства Божого.

§ 2. Із слова Божого та святих тайн вони повинні черпати передусім силу для свого духовного життя і міць для апостольської праці на щодень:

- 1 – через пильні і постійні роздуми над словом Божим і вірне тлумачення його за Отцями питомці повинні звикати до того, щоб більше уподібнювати своє життя на зразок життя Христового і, зміцнені у вірі, надії і любові, вправлялися жити згідно з засадами Євангелія; 2 – повинні постійно брати участь у Божественній Літургії, щоб вона стала джерелом і вершиною семінарійного життя, як є всього християнського життя;
- 3 – повинні привикати постійно проказувати церковне правило за власним обрядом і з нього кормити духовне життя;
- 4 – високо цінуючи духовний провід, повинні привикати, скрупульозно робити іспит совісті і часто приймати тайну покаяння;
- 5 – повинні оточувати синівською любов'ю Пресвяту Марію, Вседіву, Божу Матір, яку Христос поставив Матір'ю всіх людей;
- 6 – повинні також плекати вправи побожності, які сприяють духові молитви, додають сили і підпори апостольському покликанню, особливо мають плекати те, що радить гідна пошани традиція власної Церкви свого права; повсякчасно рекомендуються реколекції, пояснення про священнослужіння, заохочення на духовному шляху;
- 7 – слід виховувати питомців до розуміння значення Церкви і служіння їй, а також до чесноти послуху і дружньої співпраці з братами;
- 8 – слід допомагати їм розвивати також інші чесноти, дуже корисні для їхнього покликання, як: розпізнавання духів, чистота, мужність духу; вони повинні також цінити й плекати чесноти, які цінуються між людьми і прикріплюють Христового слугу, а саме: щиросердність, невпинна турбота про справедливість, дух убогості, сумлінність у дотримуванні обіцянок, ввічливість у поведінці, скромність у розмові, поєднана з любов'ю.